

SÜLEYMAN YORULMAZ'IN HAYATINDAN BİR GÜN

Deniz DEPE

Süleyman, terleyen avuçlarına sıkıntıyla baktı. Nerden bulaştım bu işe, ne saçma diye düşündü. Masanın üzerindeki biraz buruşmuş, az önce bitirdiği kahvenin dibiyle lekelenmiş kâğıdı aldı, başka bir başlık seçmeye karar verdi. Bu, üçüncüyü.

Yaratıcı yazarlık kursuna başlayalı üç hafta olmuştu. Bugün de ilk ödevini yapmak üzere sahalara inmişti. Bir dizi öykü fikri vermişti Tuna hoca. O da bunları şimdi önünde duran beyaz çizgisiz defter kâğıdına hızlıca not etmiş, temize bile çekmemişti. Yazmaya özen-dirsın diye gidip pahalı, deri kapaklı, kaymak kâğıtlı bir defter almış, uğuruna inandığı kalemni de iç cebine özenle takmıştı. Güneşli ama serin bir cumartesi günüydü, diye başlamak istemişti hatta ama yok artık, klişenin klişesini de yapmaya lüzum yok diye düşündü. Sıkıntıyla başlıklara göz gezdirip, içlerinden birini çekici bulmayı denedi. Park ve etkinlik duyurusundan sonra üçüncü sayfa haberi de boşa çıkmıştı. Bir kere parktaki çocuklar çok sıkıcıydı. Kendi çocukluğu nasılsa aynıydı işte. Zorbalar, çekingenler ve sevgi pıtırıcıklarından oluşan üç grup. Bir kısmı toplaşmış, kendi uydurdıkları son derece saçma bir oyuna kapılıp, diğer çocukların dikkatini çekmeye çalışıyor; dışlandığının farkında ama çekip gitmeyi gururuna yediremeyen çelimsiz bir çocuk salıncakta kendi etrafında dönerek umursamaz oynuyor; kızların bir kısmı kumda bir kısmı kaydırakta. Sonrası sonsuz bir gürültü, çığlık ve en dayanılmazı da etraftaki ebeveyn kalabalığı. Kimi umursamaz görünüp bir gözünü çocuktan ayırmaz, kimi gardiyan gibi çocuğun başında, utanmasa oyuna o da girecek, kimi de düşecek diye panikle etrafında dönüyor, ama çoğu hatta hemen hepsi de birbirini gözlemliyor: En en en iyi ebeveyn kim acaba? Bakalım bu sessiz savaşı kim kazanacak? Ahmet Can, in artık oğlum, hadi bak biraz da kardeş sallansın.

Buradan ne hikâyesi çıkacak Allah aşkına? Kalkıp sokaklarda yürümeye başlamıştı sonra. Etkinlik ilanı arayacaktı. Bir billboarda karşısına çıkabilirdi, yere düşmüş el baskısı bir reklam da olabilirdi, yahut bir elektrik direğine yapıstırılmış, bir dükkanın camına asılmış... Tek kural internetten ya da gazeteden bulmaktı. Önemli olan sokağa çıkmak, kendi hikâyesini aramaktı. Bunu söylerken Tuna hoca tekrar gözünde canlandı. Turuncumsu saçları, havalı görünmek için fazlasıyla çaba harcadığını maalesef gizleyemeyen kıyafet ve takıları, utansa iyi olacağı kocaman bir dövmesi, belli ki üçgen görsün diye çok uğraştığı vücudu, abartılı ses tonu ve mimikleri... "Kennnnndi hikâyenizi bulun arkadaşlar! Her şeyden önemlisi bu! Bu arayışın kendisi zaten bir hikâye değil midir? Öyledir! Bakın bir yola çıkın, nasıl olacak -akacak derken elleriyle bir şeylerin aktığını gösteriyordu- kelimeler... Sel olacak sel! Çünkü siz Tuna hocanın öğrencilerisiniz!" Hadi lan ordan, yavaşak herif. Neredeyse yarım saat yürüyor Süleyman. Direkler, camekânlar, yerler, duvarlar, yollar reklamlarla dolu. Etkinlik üstüne etkinlik. Ömer Yorgancı, şehrimize geliyor! Gülümser Yenişehirli 20 Ekim'de imza gününde! Kalemkutunun Çıkmazları oyunu, açılışını yapıyor. Can Can konser verecek, üniversiteli gençler tanışma partisi düzenleyecek, Hepalın Alışveriş Merkezi'nde çocuklar için şahane bir Pazar etkinliği. Palyaço gelecek, yüzler boyanacak, balonlar katlanacak.

Öfkeyle homurdandı, büfeye girdi, bir gazete aldı. Hemen yanında ki çay ocağına oturdu. Nereden bileceklerdi sanki gazeteden bulduğunu? Aklına o tombik herif geldi, neydi adı, Zafer. Evden hiç çıkmadığını söylemişti. Evden çıkmadan öykü yazmak mümkün mü, bilemiyor Süleyman ama Tuna hoca mümkün olduğunu söylüyor. Her şey hayal gücünde saklıymış ona göre. Zafer de "Yağğ hocam, ben şu evden bir çıkabilsem ne hikâyeler yakalarım ne hikâyeler... Ah bir çıksam neler yazacam da" demiş, gevrek gevrek gülmüştü. Gevrek gevrek gülmek ne lan? Yavaşak yavaşak gülmüştü. İşte kelimelerin gücü. Nasıl da değiştirdi birden Zafer'in çehresini? Süleyman kimselerin duymamasına özen göstererek bir kahkaha attı. Gazete sıkıcıydı. Ya da etkinlikler sıkıcıydı. Listesine tekrar göz atmış, üçüncü sayfa haberinde karar kalmıştı. Osman Hamdi Yıldırımçı (20), annesiyle aşk yaşayan Berkcan Neşeli'yi Instagram'dan buldu. Akraları ve arkadaşlarının kim olduğunu buradan öğrendi ve zamanla onlarla da arkadaş oldu. Takma bir kadın ismiyle kurduğu bu iletişimi birkaç ay devam ettirdikten sonra Berkcan Neşeli'yi ekledi ve ortak tanıdıklar var bahanesiyle bir süre yazıştı, sonra da telefon numarasını aldı. Bir süre sanal seks niteliğinde mesajlaşma, fotoğraf ve video biriktirdikten sonra Neşeli'yi tehdit etmeye başladı. Yıldırımçı, kurbanını önce parasız bıraktı, sonra topladığı her şeyi annesine göndererek onların ayrılmasını sağladı. Yazışmalar ve videolar sadece sevgilisinin değil tüm arkadaşlarının ve ailesinin de eline geçen Berkcan Neşeli, intihar etti. 35 yaşındaki genç adam, hâlâ hastanede yaşam mücadelesi veriyor. Annesi de başında beklesin mi? Yok daha neler! Ulan bu ne beee! Hesabı ödedi, kalktı Süleyman. Dışarıda bir sigara yaktı, dikildi öylece köşede. Tuna yavaşakının verdiği taktikleri sakince saymaya çalıştı zihninden: tüm tabelaları okuyun -Sakarya Çay Ocağı, El Si Vaikiki, Huzur Kitabevi, Gülpembe Bijuteri-, buzdolabı magnetlerini inceleyin -nerden bulcam şimdi buzdolabını- bir kafeye gidip etrafınızdaki insanları gözlemleyin -hadi canım, nereden aklına geldi bu fikir Tunacım canım!-, ofis... Evet evet ofis! Bak bu iyi fikir. Bitirmeden attı sigarasını yere. Hızlı adımlarla bulvara doğru yürümeye başladı. Selime uğrayacaktı.

Yıllar olmuştu onu görmeyeli. Geçenlerde bir kitapçıda rastlasınca Selim onu ofisine davet etmişti, mutlaka bir çayını içmeliydi. İşte tam zamanı. Ofise gidecek, yıllardır görmediği bu arkadaşına etrafta gördükleri üzerinden bir hikâye uyduracaktı. Aleyna da bunu denediğinden bahsetmemiş miydi geçen hafta? Yirmili yaşlarının başında, "online" kursun bütün gereklerini yerine getirecek kadar azimli -mesela süslü, güzel, bol çiçekli bir kitaplıktan oluşan arka plan, dikkat çekici objeler ve resimler, hayır ben evde de kendime çok dikkat ederim makyajı ve jilet gibi ütülenmiş bluzu-, neye olduğunu henüz çözmemiş olsa da bir şeylere hevesli, büyük büyük sosyal medya lafları, güzelliğinin bilincinde bir cilve, her lafa karışma ve kahretsin o numarasız kahverengi kemik koca gözlekler! Yahu ne oldu, neden kuruldu şimdi durup dururken bu kızcağıza? Eski sevgilisinin ofisini basmış, bunu da ballandıra ballandıra anlatmıştı. Kiskanmış mıydı? Daha neler! Bu baskından iyi bir öykü

